

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **N. g. E. C., s.r.o.**, IČO X
sídlem H. I. 1328/6, X O.
zastoupená advokátkou JUDr. Janou Kašpárkovou
sídlem Rokycanova 809/1c, 779 00 Olomouc

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2020, č. j. 22376/20/5100-31461-709097,
ve věci daně z nabytí nemovitých věcí,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Olomoucký kraj ze dne 11. 9. 2019, č. j. 1748008/19/3101-70463-805743 (dále jen „správce daně“), jímž správce daně vyměřil žalobkyni daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 169 400 Kč v souvislosti s nabytím jednotky č. 1328/112, jiný nebytový prostor – jednotka

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

vymezená dle zákona o vlastnictví bytů, v budově č. p. X, stojící na pozemku par. č. st. X, včetně spoluvlastnického podílu na pozemku i budově o shodné velikosti 7232/163631, zapsáno na LV č. X a č. X, k. ú. N. U., obec O. (dále jen „převáděná jednotka“). Předmět sporu tvoří otázka, zda měla být do základu daně zahrnuta rovněž DPH, či nikoliv.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně předně namítala, že žalovaný nesprávně posoudil kupní cenu sjednanou mezi žalobkyní jako kupujícím a společností D. s. r. o. (dále jen „společnost D.“) jako prodávajícím, jestliže dovodil, že kupní cena byla stanovena částkou 4 235 000 Kč. K tomuto závěru dospěl na základě argumentace, že předmětná částka byla mezi účastníka skutečně uhrazena, že kontrolní hlášení obou smluvních stran jsou nerozhodná, že dohoda o narovnání ze dne 1. 11. 2019 je nerozhodná, jelikož k ní došlo až po uzavření kupní smlouvy a nakonec, že odpovědnost za ujednání kupní ceny nesou smluvní strany. Postup žalovaného však zcela odporuje zásadám civilního práva a judikatury vážící se k výkladu projevu vůle, na kterou žalobkyně současně poukázala. Podle žalobkyně byla kupní cena mezi smluvními stranami zcela jasně ujednána částkou 3 500 000 Kč. Vše nad tuto částku měla představovat DPH. To platí i tehdy, pokud si smluvní strany nesprávně vyložily předpisy daňového práva. Ostatně to potvrdila i dohoda o narovnání uzavřená mezi smluvními stranami. Žalovaný ji však nevyužil jako vodítko pro výklad vůle smluvních stran. Podle žalobkyně tak žalovaný nepřipustně dotvořil vůli smluvních stran.
3. Podle žalobkyně žalovaný správně vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Afs 88/2017-35, nicméně nesprávně dospěl k závěru, že se nevztahuje na žalobkyni, neboť její plnění bylo od daně osvobozeno. Tato myšlenková úvaha jde zcela proti smyslu uvedeného rozsudku. Navíc podle žalobkyně nebylo předmětné plnění osvobozeno od DPH a účastníci smlouvy postupovali správně.
4. Další žalobní námitka spočívá v tom, že právní úprava DPH je ohledně otázky přenesení daňové povinnosti chaotická. Do 30. 6. 2017 platilo pravidlo, podle kterého záleželo na dohodě smluvních stran, zda bude cena dohodnuta s DPH. Tato úprava byla následně zcela bezdůvodně změněna na režim přenesené daňové povinnosti podle § 92d zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 3. 2019 (dále jen „zákon o DPH“). Od 1. 4. 2019 byla uvedená úprava opětovně změněna a ustanovení § 92d odkazovalo na § 56 odst. 5, nicméně mělo odkazovat na odst. 6. To svědčí o tom, že se jedná o legislativní zmetek, který by měl být Ústavním soudem zrušen. Úprava obsažená v § 92d zákona o DPH je rovněž v jednoznačném rozporu s čl. 394 a 395 směrnice Rady č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“), a to z toho důvodu, že systém výběru DPH oproti minulé úpravě komplikuje, namísto toho, aby jej zjednodušila.
5. Podle žalobkyně stavební předpisy nepracují s pojmem „jednotka“. Stavební úřad ani nezkoumá, kudy vedou hranice jednotek. K vymezení jednotky pro stavební a katastrální úřad postačí, když si stavebník vymezí konkrétní část domu a nazve ji jednotkou s určitým označením. Z takto označené části stavby však nelze nic dovodit. Proto se také jakákoliv změna v užívání musí vždy týkat stavby jako celku. Z tohoto důvodu z rozhodnutí stavebních úřadů nelze nikdy vyvodit, že by některá z jednotek ve stavbě změnou nebyla dotčena. Podle žalobkyně k poslední podstatné změně stavby (budovy rozdělené na jednotky umístěné na pozemku par. č. st. X, jejíž součástí je i převáděná jednotka), došlo dle kolaudačního souhlasu č. j. SMOL/OPS/42/1546/2014/Oč dne 16. 5. 2014.

Shodu s prvořadem potvrzuje M. Ch.

6. Závěrem žalobkyně namítala, že v procesních otázkách vůči ní nebylo postupováno správně a odkázala na již učiněná podání ohledně doručování, pominutí vyjádření a argumentaci mimo věcný rámec. V nich namítala, že udělila plnou moc své zmocněnkyni JUDr. K. podáním ze dne 3. 9. 2019, přesto správce daně doručil platební výměr přímo žalobkyni. Dále bylo zasaženo do procesních práv žalobkyně tím, že správce daně ve výzvě k odstranění pochybností uvedl neúplné a zavádějící informace a nereagoval na podání žalobkyně ze dne 12. 9. 2019.
7. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

C. Relevantní skutečnosti vyplývající ze správního spisu

8. Společnost D. jako prodávající a žalobkyně jako kupující uzavřely dne 21. 9. 2018 kupní smlouvu, jejímž předmětem byl úplatný převod vlastnického práva k převáděné jednotce. Kupní cena byla stanovena následujícím ujednáním: „*Smluvní strany se dohodly na celkové kupní ceně ve výši 3 500 000 Kč + DPH (tj. slovy: tři miliony pět set tisíc korun českých plus daň z přidané hodnoty). Při uzavření této kupní smlouvy činí výše sazby DPH 21%, celková částka kupní ceny tak činí 4 235 000 Kč*“. Vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí ve prospěch žalobkyně byl učiněn dne 8. 1. 2019 s právními účinky ke dni 11. 12. 2018. Žalobkyně uhradila společnosti D. částku 4 235 000 Kč. Datum uskutečnění zdanitelného plnění bylo 14. 12. 2018. Žalobkyně podala daňové přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, ve kterém vycházela z daňového základu stanoveného tzv. sjednanou cenou, a to ve výši 3 500 000 Kč.
9. Správce daně dne 18. 6. 2019 vyzval žalobkyni k odstranění pochybností o správnosti jejího daňového přiznání. Výzvu odůvodnil tím, že dodání nemovité věci je podle § 56 odst. 3 zákona o DPH osvobozeno od DPH, proto má být součástí sjednané ceny a tím i základu daně i částka odpovídající DPH. Jelikož se podle správce daně nepodařilo pochybnosti odstranit, vydal dne 11. 9. 2019 platební výměr č. j. 1748008/19/3101-70463-805743, kterým vyměřil žalobkyni daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 169 400 Kč.
10. Proti němu brojila žalobkyně odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Žalovaný uvedl, že je mu známa judikatura NSS (rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Afs 88/2017-35 a ze dne 22. 8. 2017, č. j. 7 Afs 301/2016-70), podle které není DPH součástí finančního výnosu, tudíž nemůže být zahrnuta do základu daně. To podle žalovaného platí za splnění dvou podmínek: (i) jedná se o zdanitelné plnění a (ii) převodce je ke dni právních účinků vkladu nebo ke dni uskutečnění zdanitelného plnění plátcem DPH. Podle žalovaného nebyla splněna podmínka (i), neboť koupě převáděné jednotky nebyla zdanitelným plněním ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) zákona o DPH, jelikož se jednalo o plnění osvobozené od DPH podle § 56 odst. 3 zákona o DPH z důvodu, že k dodání převáděné jednotky došlo po uplynutí 5 let od vydání prvního kolaudačního souhlasu. Podle žalovaného bylo zjištěno, že převáděná jednotka vznikla dne 8. 10. 2012 na základě prohlášení vlastníka budovy č. p. X. Dne 1. 10. 2012 vydal Magistrát města Olomouce (dále jen „magistrát“) kolaudační souhlas na stavbu „*komerční a bytová jednotka – blok F a G na pozemku par. č. X*“, jehož předmětem byla též převáděná jednotka (označená jako X – obchodní jednotka: X - komerční plocha; z pozdější změny prohlášení vyplynulo, že tato byla později označena jako jednotka č. X). Následně magistrát vydal dne 18. 10. 2012 souhlas s ohlášenými stavebními úpravami, kterým souhlasil se stavebními úpravami převáděné jednotky nazvanými „*vinotéka-obchodní jednotka X*“ a dne 24. 10. 2012 vydal

magistrát kolaudační souhlas s užíváním této vinotéky. Lhůta 5 let ve smyslu § 56 odst. 3 zákona o DPH tak podle žalovaného začala plynout již od 1. 10. 2012. Žalobkyní zmíněný kolaudační souhlas ze dne 16. 5. 2014 se dle žalovaného týkal jiné jednotky, proto neměl na běh uvedené lhůty vliv. Jelikož k dodání převáděné jednotky došlo dne 14. 12. 2018, tj. po uplynutí 5 let od 1. 10. 2012, bylo toto plnění osvobozeno od DPH. Pokud bylo namítáno, že žalobkyně hodlala dobrovolně uhradit DPH po uplynutí uvedené lhůty, mohla tak učinit jen na základě § 92d zákona o DPH v režimu přenesené daňové povinnosti. Ve svém daňovém priznání k DPH za 4. čtvrtletí však žalobkyně uvedené plnění nepřiznala.

D. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 s. ř. s.
12. Podle § 1 odst. 1 zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, ve znění účinném do 31. 10. 2019 (dále jen „zákonné opatření“) platilo, že „*poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí je nabyvatel vlastnického práva k nemovité věci*“. Předmětem daně z nabytí nemovitých věcí bylo podle § 2 odst. 1 písm. a) zákonného opatření „*úplatné nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je pozemkem, stavbou nebo jednotkou nacházejícími se na území České republiky*“. Úplatou se podle § 4 odst. 1 zákonného opatření rozuměla „*částka v peněžních prostředcích nebo hodnota nepeněžního plnění, které mají být nebo jsou poskytnuty za přijaté plnění*“. Podle § 10 zákonného opatření platilo, že „*základem daně z nabytí nemovitých věcí je nabývací hodnota snížená o uznatelný výdaj*“. Nabývací hodnotou se pak podle § 11 odst. 1 písm. a) zákonného opatření rozuměla sjednaná cena. Tou se podle § 13 odst. 1 zákonného opatření rozuměla „*úplata za nabytí vlastnického práva k nemovité věci*“.
13. Předně musí krajský soud uvést, že námitky soukromoprávní povahy týkající se výkladu projevu vůle jsou ve vztahu k řešené věci zcela mimoběžné. Žalobkyně naprosto pominula veřejnoprávní úpravu předmětu daně z nabytí nemovitých věcí a základu daně. Z citovaných ustanovení vyplývá, že předmětem daně je úplatné dodání nemovité věci. Úplatu pak citovaný § 4 odst. 1 zákonného opatření vymezuje (ve vztahu k pekuniárnímu plnění) jako peněžitou částku, která má být poskytnuta za přijaté plnění. Při určení základu daně vycházely správní orgány ze sjednané ceny, tj. ve smyslu citovaných § 11 odst. 1 písm. a) a § 13 odst. 1 zákonného opatření z výše úplaty za nabytí vlastnického práva, tedy z celkové výše částky poskytnuté nabyvatelem za nabytí vlastnického práva. Soukromoprávní vymezení kupní ceny, resp. případně dalších jinak nazvaných plateb, které se ve smlouvách mohou vyskytovat, je proto zcela irelevantní. Důležité z hlediska daňového je, jaká byla celková výše částky poskytnuté za nabytí vlastnického práva k nemovité věci. V dané věci žalobkyně podle vystavené faktury poskytla společnosti D. za nabytí vlastnického práva k převáděné jednotce částku 4 235 000 Kč.
14. Žalovaný nicméně správně poukázal na rozsudky NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Afs 88/2017-35 a ze dne 22. 8. 2017, č. j. 7 Afs 301/2016-70 (k nimž lze zmínit i rozsudek ze dne 30. 5. 2019, č. j. 3 Afs 106/2017-90), v nichž všechny senáty NSS shodně dospěly k závěru, že podstatou daně z nabytí nemovité věci je zdanění hodnoty převáděné nemovité věci a převodcem (pozn. soudu: NSS posuzoval věc, která se uskutečnila v době,

kdy poplatníkem daně byl převodce nemovité věci, což však na podstatu věci nemá žádný vliv) dosaženého finančního výnosu z jejího prodeje, a proto za součást finančního výnosu převodce nelze považovat DPH, která byla součástí peněžité částky inkasované za převáděné nemovitosti, neboť plátce DPH tuto daň vybírá a následně ji za podmínek stanovených v zákoně o DPH odvádí do státního rozpočtu, a tudíž jím přijatá hodnota DPH není součástí jeho finančního výnosu. Zahrnutí DPH do základu daně z nabytí nemovitých věcí by proto neodpovídalo účelu daně z nabytí nemovitých věcí.

15. Podstatou předestřené právního názoru je nezahrnovat do základu daně z nabytí nemovitých věcí DPH, neboť má být následně odvedeno státu, a tudíž není součástí výnosu. Se strohým konstatováním žalobkyně, že myšlenková úvaha správce daně je s tímto právním názorem v rozporu, krajský soud nesouhlasí. Žalovaný zjednodušeně řečeno dospěl k závěru, že částku, kterou si smluvní strany ujednaly jako DPH, je nutné do základu daně, tj. do sjednané ceny ve smyslu § 13 odst. 1 zákonného opatření, zahrnout proto, že žádné DPH nemělo být státu vůbec odvedeno, neboť dodání převáděné jednotky bylo od DPH osvobozeno. Tento názor naopak zcela odpovídá závěru vyřčenému ve zmíněných rozsudcích NSS.
16. Žalobkyně v průběhu celého řízení i nyní v žalobě poukazuje na rozdíly mezi jednotkou vymezenou podle zákona č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů a jednotkou vymezenou podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. I v tomto případě však žalobkyně zcela pomíjí veřejnoprávní úpravu obsaženou v § 4d odst. 3 zákona o DPH, podle které se ustanovení tohoto zákona o jednotce a o nemovité věci použijí obdobně i na jednotku, která je vymezena podle zákona o vlastnictví bytů, spolu se s ní spojeným podílem na společných částech domu, a pokud je s ní spojeno vlastnictví k pozemku, tak i spolu s podílem na tomto pozemku. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 360/2014 Sb., kterým uvedené ustanovení bylo do zákona o DPH vloženo, je účelem této úpravy „reagovat na dichotomii jednotek založenou § 3063 nového občanského zákoníku. Ustanovení směřuje na případy, kdy i po dni nabytí účinnosti nového občanského zákoníku bude vlastnické právo k jednotkám nabýváno podle dosavadních právních předpisů, zejména podle zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů). Odstavec 3 z důvodu právní jistoty poplatníků a správce daně stanoví jednotnou právní úpravu pro jednotky, a to jak jednotky vzniklé podle zákona o vlastnictví bytů, tak pro jednotky podle nového občanského zákoníku“. Touto úpravou tak zákonodárce pro daňové účely setřel veškeré rozdíly, které mezi oběma „druhy“ jednotek existují.
17. V nyní projednávané věci byl dům č. p. X stojící na pozemku par. č. st. X vystavěn na základě stavebního povolení vydaného magistrátem dne 30. 5. 2011. Užívání domu bylo povoleno na základě kolaudačního souhlasu vydaného tímž správním orgánem dne 1. 10. 2012, ze kterého vyplývá, že bylo rovněž povoleno užívání jednotky „X – obchodní jednotka: X - komerční plocha“ (později nově označena jako jednotka č. X, tj. převáděná jednotka). K převáděné jednotce byl dne 18. 10. 2012 vydán magistrátem souhlas s ohlášenými stavebními úpravami. Stavební úpravy spočívaly ve vybudování přičky uvnitř převáděné jednotky. Posléze bylo užívání převáděné jednotky jako vinotéky povoleno kolaudačním souhlasem vydaným dne 24. 10. 2012.
18. Podle § 56 odst. 3 zákona o DPH platilo, že „dodání vybrané nemovité věci je osvobozeno od daně po uplynutí 5 let od vydání a) prvního kolaudačního souhlasu nebo prvního kolaudačního rozhodnutí, nebo b) kolaudačního souhlasu nebo kolaudačního rozhodnutí po podstatné změně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

dokončené stavby, jednotky nebo inženýrské sítě“. Odst. 4 téhož ustanovení v písm. b) stanovil, že „*vybranou nemovitou věcí se pro účely daně z přidané hodnoty rozumí jednotka*“.

19. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že prvním kolaudačním souhlasem ve smyslu § 56 odst. 3 písm. a) zákona o DPH se rozumí kolaudační souhlas ze dne 1. 10. 2012. Tímto souhlasem bylo totiž výslovně povoleno užívání převáděné jednotky. Kolaudační souhlas ze dne 24. 10. 2012 již na věc nemá vliv, neboť nebyl prvním a u převáděné jednotky nenastala ani podstatná změna. Proto lze souhlasit s tím, že dodání převáděné jednotky žalobkyni bylo plněním osvobozeným od DPH podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona o DPH.
20. Krajský soud se neztotožňuje s tím, že by jakákoliv další kolaudace jiné jednotky (žalobkyní předložený kolaudační souhlas ze dne 16. 5. 2014 se týkal jednotky č. 1328/122) či jiné části budovy č. p. X, měla mít vliv na běh lhůty uvedené v § 56 odst. 3 písm. a) zákona o DPH. Žalobkyně má nepochybně pravdu v tom, že zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, nezná pojem „jednotka“, nicméně pracuje s pojmy stavba a část stavby. Stavbou se podle § 2 odst. 3 stavebního zákona rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Za stavbu se podle § 2 odst. 4 rozumí také část stavby. NSS v rozsudku ze dne 4. 5. 2005, č. j. 3 As 45/2004-121, č. 621/2005 Sb. NSS uvedl k pojmu část stavby, že předmětem stavebního řízení může být buď stavba jako celek nebo alternativně pouze jedna její část (resp. více částí jedné stavby), za předpokladu, že taková část je dostatečně identifikována. Částí stavby tak může být např. místnost, pokoj, byt, podlaží. O tom, že jednotka může být částí stavby a tudíž samostatným předmětem řízení svědčí judikatura správních soudů, která běžně projednává stavební věci týkající se jednotky (např. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2021, č. j. 4 As 276/2020-65, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 5. 4. 2013, č. j. 7 As 109/2012-23 a další). Koneckonců o tom vypovídají také vydané kolaudační souhlasy a souhlasy s provedenými stavebními úpravami. Také sama žalobkyně v žalobě, v části ve které popisuje lapálie mezi stavebním úřadem a katastrálním úřadem, uvedla, že jednotka vystupuje ve stavebním řízení jako část stavby a je ji tak nutné i identifikovat. Jestliže tedy stavební úřad vydal dne 16. 5. 2014 kolaudační souhlas, týkal se tento pouze jednotky č. X, tj. jiné části stavby. Žalobkyně koneckonců ani nenamítá, že by se snad dřívější kolaudační souhlasy nevztahovaly k převáděné jednotce, resp. že by se tyto vztahovaly k části stavby, která svým vymezením neodpovídá tomu, jak byla v prohlášení vlastníka vymezena převáděná jednotka.
21. Žalovanému nelze nic vytknout ani při hodnocení dohody o narovnání ze dne 1. 11. 2019. Jak totiž stanoví § 10 zákonného opatření, základem daně je nabývací hodnota snížená o uznatelný výdaj. Nabývací hodnotou se podle § 11 odst. 1 písm. a) téhož právního předpisu rozumí mj. sjednaná cena. Ustanovení § 11 odst. 2 zákonného opatření pak stanoví, že nabývací hodnota se stanoví ke dni, kdy nastala skutečnost, která je předmětem daně z nabytí nemovitých věcí, tj. převod vlastnického práva. Ten nastal podle § 1105 občanského zákoníku ke dni zápisu do katastru nemovitostí s právními účinky ke dni podání návrhu na vklad, tj. v daném případě dne 11. 12. 2018. Proto dohoda o narovnání ze dne 1. 11. 2019 nemůže mít na věc žádný vliv.
22. Jako důvodnou neshledal krajský soud ani námitku žalobkyně, ve které poukazovala na neústavnost úpravy v zákoně o DPH týkající se režimu přenesení daňové povinnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Krajský soud nesouhlasí s žalobkyní v tom, že by právní úprava v zákoně o DPH do 30. 6. 2017 umožňovala bez dalšího dohodu smluvních stran ohledně DPH. Ustanovení § 92d upravující přenesení daňové povinnosti bylo totiž ve znění účinném do 30. 6. 2017 totožné, jako ve znění aplikovaném v nyní řešené věci. Žalobkyně má sice pravdu v tom, že zákonodárce při novelizaci provedené zákonem č. 80/2019 Sb. opomenul změnit v § 92d odkaz na správný odstavec ustanovení § 56, nicméně soudu není zřejmé, jak se to mohlo dotknout žalobkyně, když k dodání převáděné jednotky došlo dne 14. 12. 2018, tj. ještě před účinností zákona č. 80/2019 Sb. Krajský soud není povolán k tomu, aby za účelem předložení věci Ústavnímu soudu posuzoval ústavní konformitu právní úpravy, která na řešenou věc vůbec nedopadá.

23. Krajský soud nerozumí ani namítanému rozporu § 92d zákona o DPH s čl. 394 a 395 směrnice o DPH. Čl. 394 směrnice o DPH stanoví pravidla, podle kterých mohou být zachována zvláštní opatření, jejichž cílem je zjednodušit výběr daně nebo zabránit určitým druhům daňových úniků nebo vyhýbání se daňovým povinnostem a týká se těch, které byly účinné k 1. 1. 1997. Ustanovení § 92d bylo do zákona o DPH, pokud jde o přenesení daňové povinnosti, vtěleno až s účinností od 1. 1. 2016. Čl. 395 směrnice o DPH se týká procesu s vyslovením souhlasu Radou s opatřeními odchylovými se od směrnice, jejichž cílem je zjednodušit postup výběru daně nebo zabránit určitým druhům daňových úniků nebo vyhýbání se daňovým povinnostem. Ani zde není krajskému soudu vůbec zřejmá podstata vznesené námitky. Uvedený článek totiž nestanoví členským státům povinnost přijímat jen takovou právní úpravu, která bude proces výběru daně zjednodušovat.
24. K námitkám ohledně vadného procesního postupu krajský soud předně uvádí, že soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (srov. § 2 s. ř. s.) a nelze je rozhodně vnímat jako strážce objektivní zákonnosti při činnosti správních orgánů.
25. Žalobkyně předně namítala, že platební výměr správce daně nedoručil jen JUDr. J. K. jakožto zmocněnkyni žalobkyně, nýbrž i přímo žalobkyni. K tomu krajský soud uvádí, že platební výměr ze dne 11. 9. 2019, č. j. 1748008/19/3101-70463-805743 byl doručen dne 22. 9. 2019 do datové schránky žalobkyně a dne 28. 10. 2019 do datové schránky JUDr. J. K. Krajskému soudu však z této námitky není zřejmé, jak tato skutečnost měla zasáhnout do práv žalobkyně. K další námitce spočívající v nevypořádání se s podáním ze dne 12. 9. 2019 krajský soud uvádí, že obsahem uvedeného podání jsou totožné námitky, jaké žalobkyně vznesla i v podaném odvolání, přičemž tyto námitky byly žalovaným v napadeném rozhodnutí vypořádány. Ani v tomto případě krajskému soudu není zřejmé, v čem by měl spočívat zásah do práv žalobkyně. K námitce, že správce daně ve výzvě k odstranění pochybností uvedl neúplné a zavádějící informace, krajský soud uvádí, že žalobkyně ani v žalobě, ani ve svých podáních učiněných v řízení, na které v žalobě odkázala, neuvedla konkrétně, o jaké neúplné a zavádějící informace se mělo jednat. Krajský soud se proto nemohl touto námitkou blíže zabývat. Nicméně z celého průběhu řízení je naprosto zřejmé, že žalobkyně rozuměla podstatě pochybností vyslovených správcem daně, neboť na ně věcně reagovala.

E. Závěr a náhrada nákladů řízení

26. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.

27. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 19. ledna 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu